

deri. Det er meget muligt, at Arveafgiften ikke altid beregnes rigtig, navnlig fordi Arvemassen bliver opgivet til et for lille Beløb; men at Staten mister noget derved, at Arvingerne bliver insolvente eller reise bort, tror jeg er et meget sjældent Tilfælde. Ved Arveafgiften er det Samme Tilfælde som her, nemlig at Arvingerne ere solidarisk ansvarlige for Gebyrernes Betaling. Personer, der arve en vis Formuemasse, ere solidarisk ansvarlige for $\frac{1}{2}$ eller høist 1 pCt. af det, de arve, og derved er Intet at risikere. Dernæst maa jeg gjøre den Bemærkning, at der, naar man sætter Udleveringsgebyret procentvis, ingen Rimelighed er for, at det skal forfalde til Betaling forinden det Beløb, hvoraf Procenten skal beregnes; men er saaledes Gebyret ikke forfaldent i det Dieblit, Boet udleveres, er der ingen Rimelighed i, at Staten skal forlange Sikkerhed for Gebyrer, som endnu ikke ere forfaldne til Betaling. Jeg tror, at man rigtig kan fastholde det System, som her er flaaet fast i Lovforslaget med Hensyn til Udlevering af Boer. Jeg tror, det er i Overensstemmelse med det almindelige Princip i Loven, og derved vil man undgaa den Vilkaarlighed fra Embedsmændenes Side, som ikke kan undgaa, naar man overlader til deres frie Skøn at fastsætte Gebyrerne til Statskassen.

Steenstrup: Jeg tager kun Ordet for at protestere imod, at man skulde berygte, at disse Gebyrer skulde gaa lavere ned end af Regjeringen beregnet; jeg spør mig overbevist om, at Regjeringens Beregning i og for sig er for lav; selv uanset at den Stigning, som er i Alt, tillige vil vise sig ved Skifter, er jeg overbevist om, at, saasnart man begynder at beregne disse lave Gebyrer, vil det store Tryk og den Uengstelighed falde bort, som der nu er tilstede med Hensyn til en sand Nuværing. Der er mange Boer, hvori man vittelig ikke tagerer Giendele til Mere end $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ af deres Værdi, alene af Hensyn til, at Statskassens Procenter blive for høje; men saasnart Gebyrene blive betydelig nedsatte, vil dette Hensyn vinde for Skifteforvalteren, og de ville sørge for, at der bliver sat den virkelige Taxation, som bør sættes. Dernæst ville, naar disse lave Gebyrer blive indførte i det virkelige Liv, mange Boer, som hidtil ikke ere komne under den offentlige Skiftebehandling, gaa ind derunder. Naar det nemlig bliver billigere at skifte, vilde en Masse Boer, som til Dato ere holdte udenfor Skiftebehandling, komme ind derunder, fordi de Private ligesom ville se deres Fordel derved.

Finantsministeren: Med Hensyn til Forslagene under Nr. 1 og 2 maa jeg sige, at jeg for mit Vedkommende med Udvalgets Flertal holder paa Nr. 2 og som Følge deraf ikke kan tilraade det høje Thing at vedtage Numer 2. Jeg maa anse det for at være en given Ting, at

det er at foretrække, at Gebyrerne, især naar de ere saaledes regulerede som i Forslaget under Nr. 2, ere lovbekræftede og ikke afhængige af Skifteforvalterens Forgodtbefindende. Jeg vil sige lige over for det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), at, selv om der muligens i enkelte Tilfælde kunde fremkomme en eller anden, jeg vil ikke sige Uret, men dog Ufvigelse fra den Regel, som ellers er gjennemført i Lovforslaget, nemlig, at Betalingen skal være et Vederlag for det Arbejde, det Offentlige har udført, saa er dette aldeles ikke Andet, end hvad der overhovedet kan indvendes imod hele Loven og da navnlig imod det første Stykke af § 3. Jeg har desuden en anden Erindring at gjøre imod det ærede Medlems Forslag under Nr. 1. Naar Bestemmelsen formuleres saaledes, som stet er her — saaledes var den ikke formuleret, da den forrige Gang forelaa — saaledes at det altsaa ikke er tilladt nogen Skifteforvalter at bestemme Godtgjørelsen til Mere end $\frac{1}{4}$ af det Beløb, som Afgiften vilde komme til at udgjøre efter § 3, første Stykke, vil det staa i vedkommende Lodtageres eller Arvingers Magt at lade saa at sige hele Skiftebehandlingen føres til Ende og først i det aller sidste Møde fordre Boet ekstraderet. Skifteforvalteren vil da ikke efter det ærede Medlems Forslag, selv om han finder, at man misbruger Bestemmelsen nok saa meget ved at spare $\frac{1}{4}$ af Skiftegebyrerne, kunne forhindre, at det sker. — Jeg skal ikke gjøre nogen Indvending imod Forslaget under Nr. 2, men jeg maa ligesom den ærede sidste Taler sige, at den ærede Ordspørers Opgivelse af den finansielle Stilling neppe er rigtig; naar jeg skal opgive den yderligere Nedgang, som Forslaget vil medføre, da er den nærmere 25,000 Rd. end 15,000 Rd. Jeg skal ikke desto mindre ikke lægge nogen Vanskelighed i Veien for Forslaget, idet jeg for mit Vedkommende antager — men jeg tilstaa, at min Antagelse formodentlig er lige saa løs som den ærede sidste Talers Antagelse i modsat Retning — at der dog vil være Tilstrækkeligt tilbage til at dække det Offentliges Udgifter, selv om det kun er 70,000 Rd., der blive tilbage af de nuværende Skiftegebyrer. — Mod Vædringsforslaget under Nr. 3 har jeg naturligvis ikke nogen Erindring at gjøre, og hvad Forslaget under Nr. 5 angaar, taffer jeg Udvalget, fordi det har stillet det og derved søgt rettet en Redaktionsfeil i Lovudkastet. — Med Hensyn til det ærede Mindretals Forslag til § 4, skal jeg bemærke, at det vistnok kunde være meget behageligt og maaske ogsaa heldigt for Statskassen, til enhver Tid at have Sikkerhed for at faae sine Gebyrer; men jeg vil dog ogsaa tillade mig at gjøre den Bemærkning, at, naar en Retsbetjent skal vide sig nogenlunde sikret imod, at Ansvar senere gjøres gjældende imod ham, maa han i ethvert Tilfælde forlange Sikkerhed. Sæt nemlig, at Gebyret blev borte, uagtet Retsbetjenten havde havt al god Grund til ikke at forlange Sikkerhed;